

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ନିଜର ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ ତେଣୁ ମନ ଭିତରେ ଉଠାନର ମନନ-ମନ୍ଥନ କରୁଥାଅ ତେବେ ନିଦ୍ରାଦିତ୍ ହୋଇଯିବ, ଆଳସ୍ୟ ବା ହାଲ ଆସିବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଟ୍ଟକ ଉପରେ ସଂଗ୍ରାହା କାହିଁକି ହେଉଛି ? ସଂଗ୍ରାହା ହେବାର ଅର୍ଥ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସଂଗ୍ରାହା ହେବା ଅର୍ଥ ବାବାଟ୍ଟକ ସ୍ମୃତିରେ ମଗ୍ନ ରହିବା । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଟ୍ଟକର ସ୍ମୃତିରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟସାଟେରୀ ଚାର୍ଦ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟସାଟେରୀ ଯେତେବେଳେ ନିରାକାରତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ଯୋଡି ହୋଇ ଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଚାର୍ଦ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି, ଆତ୍ମାର ବିକର୍କ ଉତ୍ସ୍ନ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ ଜମା ହୋଇଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମେ ଏଠାରେ ଶରୀର ସହିତ ବସିଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଏହା ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶରୀର । ପୁଣି କ’ଣ ହେବ ? ପୁଣି ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନରେ ଆମେ ଏକତର ହେବା । ସେଠାରେ ଏହି ଶରୀର ରହିବ ନାହିଁ, ପୁଣି ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ସଂଗ୍ରହକୁ ଆସିବା । ସମସ୍ତେ ତ’ ଏକତର ଆସିବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀ ସଥାପନ ହେଉଛି, ଯେପରି ବାବା ଶାନ୍ତିର, ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ସାଗର କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଆମକୁ ଯାଇ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନରେ ବିରାଜମାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକ, ଘରକୁ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବ, ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ ଉତ୍ସ୍ନ ହେବ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଯୋଗଅଗ୍ନି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କୌଣସି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ତ’ ଆତ୍ମାର ରହିବାର ସ୍ଥାନ ବ୍ରହ୍ମ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଲେ ତତ୍ତ୍ୱଯୋଗୀ, ବ୍ରହ୍ମ ଅଥବା ତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚରେ ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଖେଳ ହେଉଛି, ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନରେ କେବଳ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରହିଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସାରା ଦୁନିଆ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ସେମାନେ ଏପରି କହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଯାଇ ନିବାସ କରିବୁ । ଏହି କଥାକୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିଗଲଣି । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଗୋଳମାଳିଆ ପୁରାଣର କଥା ଶୁଣିଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ’ ବାବା ଆସି କେବଳ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ମନର ଜପ କରିଥା’ନ୍ତି ନା, କେହି ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି ତ ପୁଣି ଆଉ କିଏ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ଛାତ୍ର କେବଳ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କେବଳ ବାବା ଏବଂ ଘର ହିଁ ମନେପଡୁଛି । ତୁମେ ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନର ବର୍ଷା ନେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମର ଏହି କଥା ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେରହୁଛି । ମୁଖ ଦଂତ୍ରାରା କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ଦଂତ୍ରାରା ତୁମେ ଜାଣୁଛ ପରଥମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯାଉଛ ପରେ ସୁଖଧ୍ୟାନ । ଆମେ ପରଥମେ ମୁକ୍ତିକୁ ପରାପତ କରୁଛ ପରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସୁଛୁ । ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପର ବୋଝ ତୁମର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି । ଏହି ଜନ୍ମର ପାପର ସ୍ମୃତି ତ ରହିଛି ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଆମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପର ବୋଝ ରହିଛି । ପରଥମ ନମ୍ବର ହେଲା କାମ ବିକାରର ବିକର୍କ, ଯାହାକି ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର କରି ଆସିଛ ଏବଂ ବାବାଟ୍ଟକର ନିନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ବହୁତ କରିଛ । ବାବା ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା, ତାଙ୍କର କେତେ ନିନ୍ଦା କରିଛ । ଏସବୁ କଥା ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ବାବାଟ୍ଟକ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାସ୍ତବରେ ବାହାଃ ସତଗୁରୁ କୁହାଯାଇଥାଏ, ଗୁରୁ ନୁହେଁ । ବାହାଃ ଗୁରୁ କରିବାର କୌଣସି ଅର୍ଥ ହିଁ ନାହିଁ । ବାହାଃ ସତଗୁରୁ! ସିଏ ହିଁ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ଗୁରୁ ତ’ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଇଏ ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ’ ବହୁତ ଗୁରୁ କରିଛ । ପରତ୍ତ୍ୱେକ ଜନ୍ମରେ ୨-୪ଟି ଗୁରୁ କରୁଛନ୍ତି । ଜଣଙ୍କୁ ଗୁରୁ କରି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ବୋଧହୁଏ ଏଠାରେ ଭଲ ରାସ୍ତା ମିଳିଯିବ, ଅନ୍ୟ ଗୁରୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପରଖିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ବି ମିଳିନଥାଏ, ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଏଠାରେ ତ’ ରହିବାର ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତୁମର ନିମନ୍ତ୍ରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ମୋତେ ଡାକୁଛ ଯେ ଆସି ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରାଅ । ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରଧ୍ୟାନ । ବାବାଟ୍ଟକ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଅ । ଘର ସମସ୍ତଙ୍କର ମନେଅଛି । ଆତ୍ମା ତୁରନ୍ତ କହିବ ଆମର ନିବାସସ୍ଥାନ ପରମଧ୍ୟାନ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ପରମଧ୍ୟାନରେ ରହିଥା’ନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ପରମଧ୍ୟାନରେ ରହିଥାଉ ।

ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମ ଉପରେ ବୁଦ୍ଧସ୍ପତିର ଦଶା ପଡିଛି, ଏହା ହେଲା ବେହଦର କଥା । ବେହଦର ଦଶା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ପଡୁଛି । ଏହିଭଳି ସୁଖ ଦୁଃଖର ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି ନା । ଆମେମାନେ ହିଁ ସୁଖର ଦୁଃଖକୁ ପୁଣି ଦୁଃଖରୁ ସୁଖକୁ ଆସୁଛୁ । ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ,

ସୁଖଧାମ ପୁଣି ଏହାହେଲା ଦୁଃଖଧାମ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ' ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ରୂପି ପତଙ୍ଗମାନେ ପରମାତ୍ମା ରୂପି ଉପରେ ଝାସ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି କେହି କେହି ପତଙ୍ଗମାନେ ଅର୍ଚ୍ଚି ଶିଖା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଆତ୍ମାହୁତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ଆଉ କେହି କେହି ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଚାରିପଟରେ ଘୁରି ଘୁରି ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧାଟେରୀ ଅଟନ୍ତି ନା, ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ରୂପିଯୋଗ ସେହି ଜଣତ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ତେବେ ନିରାକାର ବାବାତ୍କ ସହିତ ଯେପରି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବନ୍ଧାଟେରୀ ସଂଯୋଗ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍କ ଆତ୍ମା ତ ବହୁତ ନିକଟରେ ଅଛି ତେଣୁ ତାତ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ସହଜ ହୋଇଥାଏ । ବାବାତ୍କ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବନ୍ଧାଟେରୀ ଚାରିଦି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମମାନତ୍କ ପାଇଁ ଟିକେ ମୁସ୍କିଲି ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଏହାତ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାତ୍କ) ପାଇଁ ସହଜ । ପୁଣି ବି ବ୍ରହ୍ମାବାବାତ୍କ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡୁଛି, ଯେତିକି ତୁମ ପିଲାମାନତ୍କ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଇଏ ଯେତିକି ନିକଟରେ, ସେତିକି ପୁଣି ତାତ୍କ ଉପରେ ବୋଧ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଗାୟନ ରହିଛି ଯାହାତ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଅନେକ ଦାୟିତ୍ୱ ଥାଏ... ଏହାତ୍କ ଉପରେ ତ' ବହୁତ ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି ନା । ବାବା ତ' ସଦା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହାତ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ବ୍ରହ୍ମାବାବାତ୍କ ସମସ୍ତତ୍କର ଦେଖା-ଶୁଣା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯଦିଓ ଉଭୟ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବିଚାର ତ' ଚାଲୁଛି ନା । କନ୍ୟାମାନତ୍କ କେତେ ମାତ୍ର ଖାଇବାକୁ ପଡୁଛି ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖ ହେଉଛି । କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ତ' ଅନତିମ ସମୟରେ ହେବ, ସେତେବେଳେ ପରମ୍ପରାତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । କନ୍ୟାମାନତ୍କର ଚିତି ନ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଖିଆଲ ଆସେ ବେମାର ନାହାନ୍ତି ତ ? ସେବାର ସମାଚାର ଆସିଲେ ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ତାତ୍କ ମନେପକାଇବେ । ବାବା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଛନ୍ତି, କେବେ କେବେ ବହୁତ କମ୍ ମୁରଲୀ ଚାଲିଥାଏ । ଯଦିବି ୨-୪ ଦିନ ମୁରଲୀ ନ ଆସିଲା ତେବେ ତୁମ ପାଖରେ ତ' ମୁରଲୀର ପଏଣ୍ଟସ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜର ତାଏରୀ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ବନ୍ଧା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ତେବେ କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସାଥରେ ରହିବା ଦରକାର । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଦ୍ୱାର ଧର୍ମ ଥିଲା । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ, ପବିତ୍ରତା ସବୁକିଛି ଥିଲା । ତେବେ ବାବାତ୍କଠାରୁ ହିଁ ଆମକୁ ସେହି ସମ୍ପଦତି ମିଳୁଛି, କାହିଁକିନା ବାବା ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଆଗରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣିନଥିଲ । ଯେପରି ବାବାତ୍କର ରୂପରେ ଏସବୁର ଉଦ୍ଧାନ ରହିଛି, ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍କ ସମାନ ହେଉଛ । ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ତୁମେ ମଧ୍ୟ ହେଉଛ । ନିଜର ଚାର୍ଚ୍ଚ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ - କେଉଁ କଥାର ଅଭାବ ରହିଛି ? ବାସ୍ତବରେ ମୁଁ ପ୍ରେମର ସାଗର । ତେଣୁ ମୋର ଏଭଳି କିଛି ଚଳଣି ନାହିଁ ତ ଯାହା ଦ୍ୱାରା କେହି ବିରକ୍ତ ହେବେ ? ତେଣୁ ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ ମୁଁ ଏହିଭଳି ହୋଇଯିବି । ନାଁ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମାମାନେ ଅନୁସାରେ ନିଜ ସମୟରେ ଆସିଛି । ଏହା ମୋର କଳ୍ପ କଳ୍ପର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ । ଏହି ଉଦ୍ଧାନ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ ବାବା, ସତ୍ ଶିକ୍ଷକ, ସତ୍ ଗୁରୁ କେବଳ ଜଣେ । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍ଷା ହେଲେ ତୁମର ବିନୟ ହେବ । ଏତେ ସବୁ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ରହିଛି ସେ ସବୁର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ସତ୍ସମ୍ପର୍କରେ ସୁରମ୍ଭବଂଶୀମାନେ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବଂଶାବଳୀ ନ ଥିଲା ପୁଣି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବ । ସାରା ଦିନ ଏହିଭଳି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅ । ଏହିଭଳି ଉଦ୍ଧାନର ପଏଣ୍ଟସ ତୁମ ରୂପରେ ରହିଲେ ତୁମେ ଖୁସିରେ ରହିବ । ବାବାତ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଧାନ ଅଛି, ତାହା ତୁମକୁ ଏବେ ମିଳୁଛି । ଏହାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ସମୟ ମିଳିଥାଏ । ଦେଖନ୍ତି ଯଦି ଆତ୍ମା କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କାମ କରି କରି ଅକ୍ତିଯାଇଥାଏ ତେବେ ପୁଣି ଶୋଇଯାଇଥାଏ । ବାବା ତୁମକୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସବୁ ଅକା ଦୂର କରି ଅଥକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ରାତ୍ରିରେ ଆତ୍ମା ଅକ୍ତିଗଲେ, ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ନିଦ୍ରା କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ କିଏ ଶୋଇଥାଏ ? ଆତ୍ମା ସହିତ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମଧ୍ୟ ଶୋଇଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ରାତ୍ରିରେ ଶୋଇବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍କ ମନେ ପକାଇ ଏହିଭଳି ବିଚାର କରି ଶୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ହୋଇପାରେ ଅନତିମ ସମୟରେ ତୁମେ ନିଦ୍ରାଦିତ୍ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଯେତେ ବାବାତ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବ ସେତେ ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଘୁରାଇ ଚାଲିବ । ଏହିଭଳି ଚିନ୍ତନ କଲେ ତୁମକୁ ହାଇ ଆସିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ନିଦ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ ନିଦ୍ରାଦିତ୍ ପିଲାମାନେ, ରୋଜଗାର କରିବା ସମୟରେ କେବେ ବି ଶୋଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଉଦ୍ଧାନରେ ମସ୍ତ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ତୁମର ସେହି ଅବସ୍ଥା ଆସିବ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟ ବିସ୍ତୁର ତେଣୁ କେବେ ବି ହାଇ ମାରିବା ଅଥବା ନିଦ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମା ଧ୍ୟାନ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ହାଇ ମାରିଥା'ନ୍ତି ।

ତୁମମାନତ୍କୁ ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ରୂପରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମକୁ ଅନ୍ୟମାନତ୍କୁ ବି ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରକା ତ' ଦରକାର ନା । ନଚେତ୍ ରାଜା କିପରି ହେବ । ଧନ ଦେଲେ ଧନ ସରିବ ନାହିଁ... ଅନ୍ୟମାନତ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ, ଦାନ ଦେଲେ କେବେ ବି ଉଦ୍ଧାନଧନ ସରିବ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଜମା ହେବନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟହୀନ ମଧ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ଧନ ପାଇଁ ବହୁତ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ଧନ ଦେଉଛି ତେଣୁ ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନତ୍କୁ ଦେଇଚାଲ । ଏଥିରେ ତୁମେ କଷ୍ଟହୁଅ ହୁଅ ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ଦାନ ଦେଉନାହିଁ ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ତୁମ ପାଖରେ ଧନ ନାହିଁ, ଏହା ଏଭଳି ରୋଜଗାର, ଯେଉଁଥିରେ ଲଢ଼େଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଗୁପ୍ତ ଧନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ସୈନିକ ଅଟ ।

ଫ ବିକାର ସହିତ ତୁମେ ଲଢ଼େଇ କରୁଛ । ତୁମକୁ ଅଜଣା ସୈନିକ ବା ଯୋଦ୍ଧା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ପଦାତିକମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହେଉଛି । ପରଜା ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ବାକି କ୍ଷ୍ମାପ୍ରେମ, ମେଦର ଆଦି ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ସେନା, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଇଏ କମାଣ୍ଡର, ଇଏ ମେଦର । ମହାରଥୀ, ଘୋଡ଼ାସବାର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏକଥା ତ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ତିନି ପ୍ରକାର ବୁଝାଇଲାବାଲା ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତନର ବ୍ୟାପାର କରୁଛ । ଯେପରି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପାର ଶିଖାଉଛନ୍ତି ନା, ଗୁରୁ ଚାଲିଗଲା ପରେ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଚେଲାମାନେ ସବୁକିଛି ସମ୍ଭାଳିଥା'ନ୍ତି ନା । ତାହା ହେଲା ସୁକ୍ଷ୍ମ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଧର୍ମ ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ମତ ରହିଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିପାରିବ — ସେମାନେ କ'ଣ ସବୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, କ'ଣ କ'ଣ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର କାହାଣୀ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ଆସି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏବେ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ପରମ୍ପରା ପରମାଧ୍ୟାତ୍ମ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସୁଥିବେ, ଏହିଭଳି ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଗଲିବ । ଯେତେବେଳେ ପରମ୍ପରା ବାବା ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିଗଲିବ । ପୁଣି ଏତେ ସବୁ ରହିବେ କେଉଁଠି, ଖାଇବେ କ'ଣ ? ସବୁ ହିସାବ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ନା । ସେଠାରେ ତ ଏତେ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ଖାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ କମ୍ ରହିବେ, ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ ନିଜର କୂଷେତ ରହିବ । ଅଧିକ ଶସ୍ୟ ରଖି କ'ଣ କରିବେ । ସେଠାରେ ବରଷା ଆଦି ପାଇଁ ଯତ୍ନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବରଷା ପାଇଁ ଯତ୍ନ ଆଦି କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏବେ ବାବା ଯତ୍ନ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଯତ୍ନରେ ସାରା ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହେଲା ବେହରା ଯତ୍ନ । ବରଷା ହେବା ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ହବର ଯତ୍ନ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ବରଷା ହେଲେ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଭାବନ୍ତି ଯତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ସଫଳତା ମିଳିଲା । ଯଦି ବରଷା ନହେଲା ତେବେ ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ ହେବ ନାହିଁ, ଅକାଳ ପଡ଼ିଯିବ । ଯଦିଓ ଯତ୍ନ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯଦି ବରଷା ନହେବ ତେବେ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ବିପଦ ତ ବହୁତ ଆସିବ । ମୂଗଳଧାରରେ ବରଷା, ଭୂକମ୍ପ ଆଦି ସବୁ ହେବାର ଅଛି । ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ରକୁ ତ ତୁମେମାନେ ବୁଝିଛ । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼ ହେବା ଦରକାର । ଆତ୍ମେତାଜୀ ବଡ଼ ବଡ଼ ଜାଗାରେ ଲାଗିଲେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକମାନେ ପଡ଼ିବେ । ଏଥିରୁ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗ ଅଟେ । କଳିଯୁଗରେ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ତେବେ ବାକି ସବୁ ଏତେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀର ଅର୍ଥ ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଜୟନ୍ତୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ । ଏକଥା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରାଯାଉଛି ନା । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ପିତା । ଇଏ ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ । ଏସବୁ କାଳିର କଥା, ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାସୀ ଥିଲ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଖୁସିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବେ ଆମେ ସବୁବେଳେ ପାଇଁ ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଶହେ ପ୍ରତିଶତ ସୁସ୍ଥ, ସମ୍ପତ୍ତିବାନ୍ ହେଉଛୁ । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ଯଦିଓ କେତେ ବି ଦୁଃଖ, ମୃତ୍ୟୁ ଆଦି ହେବ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ମୃତ୍ୟୁ ତ ହେବାର ଅଛି । ଏହା କଳ୍ପ କଳ୍ପର ଖେଳ । ତେଣୁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ହେଉ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା, ସେମାନେ କେବେ ହାସ୍ତ ହାସ୍ତ କରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ କାହାର ଅପରେସନ୍ ଆଦି ଦେଖିଲେ, ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । ଏବେ ତ କେତେ ବଡ଼ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏସବୁ ତ ହେବାର ଅଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ମିରୁଆ ମୌତ ମଲୁକା ଶିକାର... ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ତୁମେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଛ, ଏବେ ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆରକ୍ଷା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଧନ ନେଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଦାନ କରିବାରେ କେତେ କଷ୍ଟହୁଏ ହେବାର ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ପାଣ୍ଡିତ୍ୟକୁ ସରବଦା ଚିନ୍ତନ କରୁଥାଅ ଏବଂ ରାଜା ହେବା ପାଇଁ ହେଲେ ପ୍ରଜା ନିର୍ଗତି ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖ — (୧) ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ପ୍ରେମର ସାଗର ହୋଇଗଲିଣି ? କେବେ କାହାକୁ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁନାହିଁ ତ ? (୩) ନିଜର ଚାଲି ଚଳନ ଉପରେ ମୋର ଧ୍ୟାନ ଅଛି ତ ?

ବରଦାନ:-

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି, ବୃତ୍ତି ଏବଂ କୃତି ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଥିବା ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ଦୁଅ । ସେବାଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା, ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏବଂ କୃତି ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଥିବା ଆତ୍ମା । ଯାହାକୁ ବି ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛ, ତେବେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ସେବା କରୁଛି । ତୁମର ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛି ଏବଂ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଯଦି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହି କରୁଛ ତେବେ ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ-ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ସେବା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ତ ଶାସ୍ତ୍ରାସପ୍ରକିୟା । ଯେପରି ଶାସ୍ତ୍ରାସକ୍ରିୟା ନ ହୋଇପାରିଲେ ବ୍ୟକ୍ତି ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇଯାଏ ସେହିପରି ବ୍ରାହ୍ମଣ

ଆତ୍ମା ଯଦି ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ନ ରହିବ ତେବେ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ଯେତିକି ସ୍ନେହୀ ସେତିକି ସେବାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସେବାକୁ ଖେଳ ମନେ କର ତେବେ ଥକିବ ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ହାଲୁକା ରହିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****